

DELIMIR REŠICKI

Elmegyek Szecsuanba, hogymeghaljak a pandák között

elmegyek szecsuanba
ahol majd minden reggel fáradtan felkél a nap
és aztán hirtelen belebukik a sárga,
a sárga borostyánkősavas tengerbe.
elmegyek szecsuanba.
kifekszem a tavaszi erdők nedves puskaporára
és csak hallgatózom.
felébredek majd minden 365. év után és megnézem,
milyen szépen nő felfelé a páfrány.
ó, mao, mao
te most egy fellegen csücsülsz
és aranyszínű rizst szórsz szecsuanra.
azt mondtad nekem,
ha megnövök anyahajó leszek!
a bőröd olyan hideg, mint a porcelán,
az arcomat hozzád érintem.
a homlokom alá egy kicsi fémdarabkát ültettek.
nem tudtam, hogy mire szolgál,
de az ismeretlen vidékek felől érkező nyári hőségek idején
gyakran elestem, és kúszva közlekedtem,
a fémtől a homlokom felforrósodott,
majdnem megolvadt az agyam, a csontjaim, mindenem.
a lábam alatt lévő pedálok ködbe veszttek,
és nem tudtam többé elmenni hozzá
sanghaj másik részébe
annak ellenére, hogy megvolt a zsetonom,
nem tudtam megcsókolni és nem tudtam ránézni,
ezért most vak és magányos vagyok.
elmegyek szecsuanba,
hogymeghaljak a pandák között.

FENYVESI OTTÓ fordítása